

guleringssum, som er ansat i 1856 eller 1857. Det maa være den langt overveiede Deel af dem, som pensioneres derefter, hvorimod en meget lille Deel nu pensioneres efter den sidste Reguleringssum af 1866 og en endnu mindre Deel efter Tilstanden før 1856. Men naar Reguleringssummen, som det af mit ærede Sidemand blev oplyst, i 1866 er steget med lidt over $\frac{1}{3}$, saa vil det jo deraf være en absolut Selvfølge, at efterhaanden som de Skolelærere, der nu ere paa Pension, døe bort, og der kommer nye til, der pensioneres efter den sidste Reguleringssums Ansættelse, eller maaflæe efter Reguleringssummen, som ansættes i 1876, hvorved de faae endnu et Stub opad, er der jo al rimelig Udfigt til, at Pensionsbeløbet i det Hele vil gaae endnu et Par Gange op, og det er deri jeg siger, at Landsstinget — det er egentlig nærmest Landsstinget, der her er Tale om, idet det — som jeg senere skal berøre — jo ikke var den afgaaede Cultusministers Tanke, at det skulde stilles, som det nu er — har begaaet den Feil, at det, idet det skulde tage under Overveielse, hvorledes man bedst skulde forholde sig nu overfor dette Forhold, har taget Indskrænkningen paa det Punkt, hvor der var mindst Anledning dertil, og aldeles undladt at gjøre det i den Retning, hvor der var størst Anledning dertil, nemlig med Hensyn til Pensioneringen, og det, at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, er efter mit Syn ikke Andet end at vedtage et Lovforslag, som gjør det muligt, at et Forhold, nemlig Skolelærernes Pensionering, som maaflæe allerede nu fordrer et for stort Beløb, eller som ialtsald i den nærmeste Fremtid vil kræve en Deel mere, end der oprindeligt var forudsat og en Deel mere, end der i og for sig maa anses for at være rigtigt, kan vedblive at gaae ubemærket noget længere, end det ellers vilde kunne gjøre det. Dette tror jeg ikke er rigtigt, og det er som sagt af den Grund, at jeg har sluttet mig til de 2 andre ærede Medlemmer. Naar der nu har været Tale om Regjeringens tidligere Stilling til Forslaget, da tror jeg ikke, at den er fremsat ganske correct. Regjeringens Forslag, saaledes som det var forelagt ifjor for Ringkjøbing

Amts Vedkommende, gik ud paa de 36 §. og tillige paa, at Statens Tilskud fremdeles skulde ydes til samtlige Formaal som hidtil. Hvad det Forslag, som blev forelagt iaar i Landsstinget af den daværende Cultusminister, angaaer, saa gik det rigtignok ud paa, at Maximum for Paaligningen kun skulde være 32 §; men det var under en heel anden Forudsætning, som aldeles ikke er omtalt idag, nemlig under Forudsætning af, at de 50,000 Rd., som ydes efter § 7 a, skulde ydes udelukkende eller i alt Fald fortrinsviis til de Formaal, som ikke vedkomme Pensioneringen og Alderstillaaget. Det vil sige, at Alt, hvad der ydes udenfor Pensioneringen og Alderstillaaget omtrent kunde dækkes af denne Sum. Det, jeg her siger, fremgaaer af en Udtalelse, som kom frem fra den daværende Cultusminister ved første Behandling af dette Lovforslag i det andet Thing. Under den fortsatte Behandling af Lovforslaget i Landsstinget fik det den Forandring, at de 50,000 Rd. efter § 7 a. toges bort paa det Sted, og at der derimod indfattes, at de forlods skulde afdrage Statskassens Tilskud til Pensioner og Alderstillaag. Det maa vistnok indrømmes mig, at det var en temmelig voldsom Forandring, der dengang foregik, at medens Regjeringen oprindeligt havde bestemt sig til at komme de Formaal, som der var Tale om at fremhjælpe, endnu noget stærkere tilhjælp end tidligere, saa Udvalget derimod kom til det Resultat, at det var det Bedste at tage det heelt bort fra dette Sted, og at den daværende Cultusminister saa dengang svarede omtrent saaledes: Jeg tør ikke sætte min Paastand op imod de Herrer, da de maae antages at have fuldt saa stor en Erfaring som jeg; dette er i Korthed Resultatet af denne Forhandling; jeg tror ialtsald at burde anføre dette som Støtte for Mindretallets Paastand, at Regjeringen saavel ifjor som iaar oprindeligt har været af den Mening, at man paa dette Punkt skulde holde sig paa det samme Standpunkt som Loven af 8de Marts 1856. Der er gjentagende blevet fremsført, at paa Grund af, at de Bestemmelser, hvorefter Pensioner og Alderstillaag uddedes, vare slaæede fast ved Lov, var man nødt